

Arrest

nr. 270 546 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar kind X, die beiden verklaren van Israëlische nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2020 dienen de verzoeksters samen met hun echtgenoot/vader een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 september 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 270 545 van 28 maart 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

Op 17 september 2021 wordt aan de echtgenoot van de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 268 491.

Op 17 september 2021 wordt tevens aan de verzoekster en de minderjarige M. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die op 14 oktober 2021 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Naam, voornaam: B., M. (...)
geboortedatum: (...).1975
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit: Israël

Meisjesnaam. M. M. (...)

het minderjarig kind B., M. (...), geboren te Antwerpen op 28.06.2009, dient betrokkene te vergezellen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit het administratief dossier blijkt dat zij op datum van 24.11.2009 een eerste aanvraag 9bis indiende, deze werd negatief afgesloten op 14.02.2011. Haar tweede aanvraag 9bis, ingediend op 01.06.2012 werd negatief afgesloten op 05.09.2013. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.*
- (…)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeksters wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoeksters de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, 74/13 en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast maken de verzoeksters nog gewag van machtsmisbruik.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekers. Er is geen enkele referentie naar dat gezinsleven.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De verzoekers voeren onder meer de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast maken zij in de aanhef van het eerste middel gewag van machtsmisbruik.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zetten de verzoeksters niet uiteen op welke wijze zij artikel 7 of artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden achten. Evenmin lichten de verzoeksters toe hoe er sprake zou kunnen zijn van machtsmisbruik.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de verweerder aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 24 november 2019 een eerste aanvraag 9*bis* indiende, die negatief werd afgesloten op 14 februari 2011 en dat de tweede aanvraag 9*bis*, ingediend op 1 juni 2012, negatief werd afgesloten op 5 september 2013 zodat de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is.

De verzoeksters betogen dat in de bestreden beslissing geen motieven terug te vinden zijn over het gezinsleven en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst op zich echter geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°,

van de Vreemdelingenwet een bevel af te geven. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkenen niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen of situaties dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

Waar de verzoekster in dit verband ook artikel 8 van het EVRM geschonden acht, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoekster, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat de verweerder tezelfdertijd als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Beide beslissingen werden genomen op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar en werden tezelfdertijd aan de verzoekster en haar gezin ter kennis gebracht.

Uit de handelwijze van de verweerder blijkt *in casu* dat hij zich een oordeel heeft gevormd over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens te beslissen tot de afgifte van het thans bestreden bevel. Uit de lezing van de beslissing op grond van artikel 9bis blijkt dat daarin de elementen met betrekking tot het gezinsleven van de verzoeksters en het belang van het kind werden besproken.

De verzoeksters wijzen in het middel niet op het bestaan van andere elementen die niet in de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd opgenomen en waarmee in het bestreden bevel alsnog rekening mee had moeten worden gehouden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De verzoeksters tonen verder geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoeksters de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verzoekers het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

2. *Dit recht behelst met name:*

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. *Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijdeningsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt: dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, V. C. (...) t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekers bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dienen over te gaan tot de vennedding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekers verwijzen naar het eerste middel van dit verzoekschrift.

Verzoekers wijzen ook op volgende elementen.

Moesten verzoekers gehoord zijn dan hadden zij kunnen opwerpen dat de gezinstoestand diende in rekening te worden gebracht, dat verzoekster hier woont met haar echtgenoot, met één meerderjarig kind en met twee minderjarige kinderen.

Verzoekster zelf verblijft sedert 1991 vanaf haar 16 jaar in België; zij kwam hier met haar ouders. Een regularisatie werd onmiddellijk opgestart door de ouders van verzoekster en waarbij deze als minderjarige betrokken was. Als de ganse familie uiteindelijk in 2002 geregulariseerd wordt was verzoekster reeds meerderjarig en werd zij niet met de rest van de familie geregulariseerd. Zij verblijft inmiddels ononderbroken 25 jaar in België.

Verzoekers zijn van Joodse afkomst.

Verzoekster huwde met B. N. (...). Uit het huwelijk werden in België de drie kinderen geboren, respectievelijk in 1996, 2000 en 2009. De oudste zoon is inmiddels meerderjarig. Hij verblijft inmiddels 20 jaar in België. De twee andere kinderen hebben ook steeds in België gewoond en op dit ogenblik respectievelijk gedurende 16 jaar en 7 jaar. Alle kinderen hebben hier hun opvoeding, scholing en opleiding gekregen en hun ganse vrienden- en familiekring situeert zich in België.

Ook verzoekster heeft haar scholing en opvoeding grotendeels in België genoten; zij woont hier sedert haar 16de jaar.

De drie kinderen gaan hier naar school. Er kan niet gesteld worden dat zij een scholing in het land van herkomst zouden kunnen krijgen, daar zij hun volledige scholing in België hebben gekregen en nog krijgen. Er moet op dit punt rekening gehouden worden met hun leeftijden van 19, 15 en 6 jaar op het ogenblik van de aanvraag, thans 23, 18 en 9 jaar oud. Hoe kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze wat hun schoolopleiding betreft van het ene ogenblik op het andere worden overgeplaatst naar

een land met een totaal andere schoolcultuur en dit in een taal (Hebreeuws) dat door de kinderen niet beheerst wordt?

Het familieleven dient geplaatst te worden in de werkelijke context van de andere familieleden die wel verblijfspapieren ontvingen, terwijl verzoekster zelf om 'technische' redenen van meerderjarigheid die niet heeft gekregen. Verzoekster is sedert haar 16 jaar in België. Zij is thans 41 jaar oud;

Verzoekers hadden kunnen wijzen op hun totale integratie in België. Deze integratie is onbetwistbaar gezien de lange duur van het verblijf, de opvoeding en scholing in België. Het is onmiskenbaar dat de ganse familie volledig verankerd is in de Belgische samenleving. Zij hebben logischerwijze zo goed als geen banden meer met hun land van herkomst. De kinderen hebben er nooit gewoond. Voor hen is het een onbekend land. Zij kunnen er onmogelijk naar terugkeren.

De integratie blijkt in de eerste plaats uit de totale kennis van de Nederlandse taal en het gegeven dat de moeder en de kinderen hier allen school hebben gelopen; voor de kinderen gaat het over de volledige cycli.

Essentieel is en blijft dat met de realiteit van het gezins- en privéleven moet worden rekening gehouden, en deze is het zeer lange verblijf van verzoekers in België.

Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimere privé-leven met in begrip het lange verblijf, de verrichte studies door verzoekster en haar kinderen, de relaties met de andere destijds wel geregulariseerde directe familieleden, de relaties met burens, vrienden en kennissen, dient in aanmerking te worden genomen.

De bestreden beslissing doet dit op geen enkele wijze.

Verzoekers hadden verder kunnen wijzen op de noodzaak om in hun zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoekers is het niet redelijk een bevel uit te vaardigen, laat staan een bevel om najarenlang verblijf binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten.

Verzoekers hadden er op kunnen wijzen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vernielde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2.2. De verzoeksters voeren in wezen de schending aan van artikel 41 van het Handvest en dit in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeksters kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeksters ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De verzoeksters voeren thans aan dat, indien zij waren gehoord, zij hadden kunnen wijzen op het feit dat zij reeds een zeer lange periode in België wonen met hun gezin, dat de drie kinderen in België zijn geboren en steeds in België naar school zijn geweest, dat de eerste verzoekster sinds 1991 in België verblijft en dat zij duurzame banden hebben met de Belgische samenleving waar zij geïntegreerd zijn en moeilijkheden die zij zullen ondervinden om zich aan te passen aan de Israëlische maatschappij en het onderwijs. De eerste verzoekster geeft ook aan dat zij als minderjarige samen met haar ouders naar België kwam, haar ouders een regularisatieprocedure hebben opgestart, hetgeen voor hen geresulteerd heeft in een machtiging tot verblijf terwijl zijzelf inmiddels meerderjarig was en zij niet met de rest van de familie werd geregulariseerd.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeksters in het kader van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 juni 2020 in de mogelijkheid waren om alle volgens hen dienstige elementen en/of stukken aan te brengen betreffende het in België ontwikkelde privé-, gezins- en familieleven.

De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag van 17 juni 2020 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Uit een vergelijking met de verblijfsaanvraag van 17 juni 2020 en de motieven van de weigeringsbeslissing om machtiging tot verblijf van 17 september 2021 blijkt dat de verzoeksters ten aanzien van het thans bestreden bevel dezelfde elementen aanvoeren als diegene die zij reeds in de voormelde aanvraag hebben naar voor gebracht. Al deze elementen werden door de gemachtigde onderworpen aan een zorgvuldig onderzoek en aan een concrete belangenafweging, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de gemachtigde eerst heeft geoordeeld omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden die de verzoeksters zouden toelaten om de verblijfsaanvraag niet in Israël, maar in België in te dienen. De gemachtigde kwam op gemotiveerde wijze, en met in achtneming van het in België opgebouwde gezinsleven, het lange verblijf hier ten lande en het hoger belang van het kind, tot het besluit dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard en dat er dus geen fundamentele beletsels waren om naar het land van herkomst terug te keren teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeksters waren van deze beoordeling op de hoogte, meer nog, zij dienden op dezelfde datum als het onderhavige beroep, ook een beroep in tegen de beslissing van 17 september 2021, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit beroep werd inmiddels verworpen bij 's Raads arrest nr. 270 545 van 28 maart 2022.

De verzoeksters maken niet concreet aannemelijk dat het bestuur hen nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

De verzoeksters tonen niet aan dat er andere elementen zijn die, indien zij bijkomend waren gehoord, hadden kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeksters laten na concrete elementen aan te brengen die zij alsnog hadden kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 41 van het Handvest aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE